За вікнами день холоне,
У вікнах — перші вогні ...
Замкни у моїх долонях
Ненависть свою і гнів.

Зложи на мої коліна
Каміння жорстоких днів,
І срібло свого полину
Мені поклади до ніг.

Щоб легке, розкуте серце
Співало, як вільний птах,
Щоб ти, наймічніший, сперся,
Спочив на моїх устах.

А я поцілунком теплим,
М'яким, мов дитячний сміх,
Згашу полум'яне пекло
В очах і думках твоїх.

Та завтра, коли простори
Проріже перша сурма —
В задимлений, чорний морок
Зберу я тебе сама.

Не візьмеш плачу з собою —
Я плакати буду пізніш!
Тобі ж подарую зброю:
Цілунок гострий як ніж.

Щоб мав ти в залізнім свисті —
Для крику і для мовчань —
Уста рішучі як вистріл,
Тверді як лезо меча.

Моя душа й по темнім трунку
Не хоче слухатись порад,
І знову радісно і стрункo
Біжить під вітер і під град.

Щоб заховавши мудрий досвід
У скринці без ключа і дна,
Знов зустрічати сірий розсвіт
Вогнем отрути чи вина.

Щоб власній вірі непохитній
Палить лямпаду в чорну ніч
І йти крізь січні в теплі квітні
Крізь біль розлук — у радість стріч.